

Arrest

nr. 134 603 van 4 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beschikt over de Chinese nationaliteit, verklaarde tot de Tibetaanse bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit de "xiang" Rongtsa, district Ganzi, prefectuur Ganzi, provincie Sichuan in de Volksrepubliek China (VRC).

Omdat het problematisch was om onder de Chinese heerschappij te leven in Tibet, voor religieuze studies en voor een audiëntie met de dalai lama besloot u Tibet te verlaten en naar India te gaan.

In de zomer van 1993 verliet u uw dorp. U trok te voet naar Lhasa waar u twee maanden verbleef. Met een gids reisde u in een truck naar Shigatse en wat verder. Van daar trok u te voet langs Dingri en

over veel bergpassen naar de "Nelen Khang" ("Reception Centre") in Kathmandu in Nepal. Jullie deden daar 25 à 26 dagen over. U kwam er op 9 september 1993 aan.

Dan reisde u naar de "Nelen Khang" in Delhi waar u op 18 september 1993 aankwam.

Tussen 1993 en begin 2006 was u monnik in het Drepung Losel Ling klooster in Mundgod in de staat Karnataka, India. Dan verliet u het klooster omdat er goede opportuniteiten waren om bij mensen thuis in Nepal te bidden (puja's).

U trok u naar Kathmandu in Nepal. U verbleef er tot eind 2008. U huurde er een kamer en ging samen met andere monniken bij mensen thuis bidden (puja's).

Omdat de situatie in Nepal strikter werd voor Tibetanen en er problemen waren met de Maobadi keerde u eind 2008 terug naar India. U vestigde zich in Manju Katilla in New Delhi waar u een kamer huurde. U kreeg werk bij de Tibetaanse organisatie "Welfare Society of Central Dokham Chushi Gangdrug (India)". U was er nachtwaker en deed er logistiek werk. U deed dit werk tot u India verliet.

In 2010 verkreeg u in India een "Registration Certificate" (RC). In 2011 verkreeg u in India een "Identity Certificate" (IC).

Omdat uw salaris onvoldoende was, u enkel een RC hebt, het klimaat in India heel warm is en omdat u dacht in België een betere toekomst te hebben besloot u India te verlaten en naar België te komen.

Op 28 april verliet u India. Van op de luchthaven van Calcutta reisde u met een transit in Doha, Qatar, naar Frankrijk. De volgende morgen reisde u door naar België. Op 30 april 2013 vroeg u in België asiel aan.

Na aankomst in België moest uw partner om te bevallen een medische ingreep ondergaan. U verklaarde dat u daarvoor 700.000 Indische roepies (8.559, 65 euro) moest lenen naast het bedrag dat u al had geleend om naar België te komen. U zou bij terugkeer naar India dit bedrag niet kunnen terugbetalen en daardoor in de problemen komen. U verklaarde daarbij dat ze u niet zouden doden maar dat de persoon van wie u geld leende door het feit dat u het niet kan terugbetalen ook in de problemen zou komen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: kopie "hukou" (gezinsregistratieboekje), IC, "RC", 3 "Identity Cards" van de "Welfare Society of Central Dokham Chushi Gangdrug (India)", kopie arbeidscontact "Welfare society Central Dokham chushi Gangdrug (India)", arbeidscontract twee attesten van het Drepung Loseling klooster, attest van het Bureau van Tibet, twee attesten van de "Nelen Khang" Dharamsala, attest van de "Nelen Khang" Kathmandu, twee "Green Books", 10 foto's, kopieën medisch dossier en betalingsbewijzen van uw partner en kopie van een postpak.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiare Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (RC, IC, "Green Books", attesten "Nelen Khang", documenten "Chushi Gangdrug", attest Bureau van Tibet, kopie "hukou") kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: u bent K. J. D., monnikennaam J. G., afkomstig uit de "xiang" Rongtsa, district Ganzi, prefectuur Ganzi, provincie Sichuan, VRC. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS pp. 2-5, 7, 9)) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1993 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw jarenlang verblijf in het Drepung Losel Ling klooster in India, uw werk voor "Chushi Gangdrug" en uw deelname aan anti-Chinese protesten in India (CGVS pp. 9, 11, 14) een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Over uw verblijf in India en Nepal stel ik het volgende vast: tussen 1993 en begin 2006 was u monnik in het Drepung Losel Ling klooster in Mundgod in de staat Karnataka, India. Dan verliet u het

klooster omdat er goede opportuniteiten waren om bij mensen thuis in Nepal te bidden (puja's). U trok u naar Kathmandu in Nepal. U verbleef er tot eind 2008. U huurde er een kamer en ging samen met andere monniken bij mensen thuis bidden (puja's). Omdat de situatie in Nepal strikter werd voor Tibetanen en er problemen waren met de Maobadi keerde u eind 2008 terug naar India. U vestigde zich in Manjukatilla in New Delhi waar u een kamer huurde. U kreeg werk bij de Tibetaanse organisatie "Welfare Society of Central Dokham Chushi Gangdrug (India)". U was er nachtwaker en deed er logistiek werk. U deed dit werk tot u India verliet.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan ik een land beschouwen als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan ik India ik voor u beschouwen als 'eerste land van asiel'. Over de betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In uw geval blijkt uit uw verklaringen (CGVS P. 11) en de neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC.

Over de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat uw salaris onvoldoende was, u enkel een RC hebt, het klimaat in India heel warm is en dat u dacht in België een betere toekomst te hebben (CGVS p 12). Deze asielmotieven vallen niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. U verliet India immers niet uit van een vrees voor vervolging omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw ras, uw nationaliteit of omdat u tot een specifieke sociale groep zou behoren. Uw asielmotieven zijn louter sociaaleconomisch en klimatologisch van aard. Deze asielmotieven wijzen ook niet op een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien hebt u deze asielmotieven niet aangehaald in uw antwoorden in de vragenlijst waarin u louter stelde dat u India verliet omdat u er over geen verblijfsvergunning beschikte en bang was naar Tibet, VRC gerepatrieerd te worden. U gaf toen ook expliciet aan dat u geen andere problemen kende in India (Vragenlijst punt 5-6). Dat u geen verblijfsvergunning zou hebben gehad in India wordt weerlegd door uw RC (zie verder).

U stelde verder nog dat u veel geld hebt moeten lenen om naar hier te komen en na uw aankomst in België 700.000 Indische roepies (8.559, 65 euro) hebt moeten lenen voor een medische ingreep van uw partner tijdens haar bevalling en dat u dat geld bij een terugkeer naar India niet zal kunnen terugbetalen. U verklaarde dat ze u niet zouden doden maar de persoon die u het geld leende ook in de problemen zou komen daardoor. (CGVS pp. 14-16). Eerst en vooral merk ik hierover op dat het feit dat u dit geld leende louter een blote bewering is. U legt daar geen enkel begin van bewijs van neer. Verder merk ik er over op dat ook dit asielmotief niet valt onder de criteria van de Vluchtelingenconventie en louter sociaaleconomisch van aard is. Dit asielmotief vormt tevens geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U haalde immers spontaan aan dat dit voor u geen levensbedreigende zaak is en stelde louter dat u problemen zou hebben en dat de persoon die u het geld leende ook problemen zou hebben. Verder specificieerde u deze problemen niet. Bovendien stelde u dat u bij terugkeer naar India daardoor niet zal kunnen overleven wat haaks staat op het feit dat u in India, nadat u het klooster verliet, werk vond bij de Tibetaanse organisatie "Chushi Gangdrug". Verder blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat Tibetanen in India in tal van economische sectoren actief zijn. Ook haalde u aan dat de Tibetaanse overheid financieel bijspringt in dergelijke gevallen. Ook uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Tibetaanse overheid in ballingschap financieel tussenkomt in medische kosten. U verklaarde echter dat zij maximum voor 100.000 roepies zou tussenkomen. Dit zijn echter blote beweringen. U legt daar immers geen begin van bewijs van neer. Bovendien verklaarde u dat u nog hulp moest vragen aan de Tibetaanse overheid en dat u haar de daarvoor nodige documenten nog niet had bezorgd wat verder aantoont dat dit een blote bewering is. Verder toont het feit dat uw partner op 11 juli 2013 is gehospitaliseerd en jullie tussen juli en september, volgens de documenten die u daarvan neerlegde, al een heel bedrag betaalden terwijl u op het moment van het gehoor voor het CGVS op 19 december 2013 nog geen contact had opgenomen met de Tibetaanse overheid voor hulp, aan dat deze financiële kwestie voor jullie niet echt een dringende zaak was. Uw verklaring hiervoor dat jullie daarvoor

nog niet alle documenten hadden is hiervoor geen afdoende uitleg. Niets weerhield jullie ervan zich ondertussen bij de Tibetaanse overheid te informeren.

U haalde verder geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u dergelijke vrees of dergelijk risico meent te moeten koesteren bij een eventuele terugkeer naar India.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Over de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een "Identity Certificate" (IC), ook wel "Yellow Book" genoemd, kunnen verkrijgen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een "No Objection to return to India" (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In uw geval blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke IC (CGVS pp. 11-12). Ik ben dan ook van oordeel dat u met dit document zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt ook dat u niet van bij de aanvang van de asielprocedure een correct zicht gaf op de redenen waarom u India hebt verlaten. In uw antwoorden in de vragenlijst (punt 5) die u met de hulp van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken invulde, verklaarde dat u in India geen verblijfsvergunning van de Indische autoriteiten had en hierdoor werd blootgesteld aan de grillen van de Indische politie. Volgens deze verklaringen dreigde de Indische politie ermee jullie te repatriëren naar Tibet als jullie geen smeergeld betalen en dat dit de reden was waarom u India ontvluchtte. Voor het CGVS (pp. 11-12) gaf u aan dat u in India echter over een RC en een IC beschikte en u legde deze documenten ook neer. Hiermee geconfronteerde verklaarde u dat u dit niet had gezegd maar dat u enkel hebt verklaard dat Tibetanen geen standaard vluchtelingstatus hebben in India. Ermee geconfronteerd dat u wel degelijk had verklaarde dat u geen verblijfsvergunning had in India en dat de politie ermee had gedreigd jullie te repatriëren naar Tibet als jullie geen smeergeld betaalden, wijzigde u uw verklaringen naar dat u bedoelde dat u nog niet lang een RC had en er voordien geen had. Hierover merk ik op dat u in uw antwoorden in de vragenlijst duidelijk had verklaard dat de reden dat u India verliet was dat u geen verblijfsvergunning had en de politie dreigde jullie te repatriëren naar Tibet. Bovendien merk ik op dat de vragenlijst en uw antwoorden u werden voorgelezen in het Tibetaans en dat u ze ter goedkeuring ondertekende.

Ik wijs er in dit verband nog op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Bij het ontbreken van deze elementen zonder aannemelijke verklaring, schendt u niet alleen de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar trachtte u aanvankelijk de Belgische asielinstanties te misleiden over uw verblijfsrechtelijke status in India alvorens uw komst naar België. Dit ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid.

De documenten die u neerlegde vermogen niet mijn appreciatie van uw asielaanvraag in de positieve zin om te buigen. Ze weerleggen immers geen van bovenstaande vaststellingen. Uw IC en uw RC staven uw verblijfstatus in India en het feit dat u India in- en uit kunt reizen. De kopie van uw "hukou" vormt een begin van bewijs dat u afkomstig bent uit Tibet, VRC. Het attest van het Bureau van Tibet staft mede uw identiteit, herkomst uit Tibet, VRC en het feit dat u tot de Tibetaanse ballingengemeenschap behoort. Uw "Green Books" staven mede dat u tot de Tibetaanse ballingengemeenschap behoort. De attesten van de "Nelen Khang" staven mede uw herkomst uit Tibet en het feit dat u tot de Tibetaanse ballingengemeenschap behoort. De attesten van het Drepung Losel Ling klooster staven uw verblijf als monnik in dat klooster in India. De "Identity Cards" van "Chushi Gangdrug", het attest en het arbeidscontract van deze organisatie staven dat u lid was van deze organisatie en dat zij u tewerkstelde. Over de foto's merk ik op dat ze staven dat u betrokken bent bij Tibetaanse organisaties en bij Tibetaanse protestacties in India. Verder staven ze het feit dat de er op zichtbare personen, naar uw verklaringen uw partner en kind, medisch zijn behandeld in een ziekenhuis.

Voorts legde u nog een foto neer van uzelf en een vrouw waarvan niet duidelijk is waar hij is genomen en een foto van een aantal personen waarvan niet duidelijk is wie er op staan en waar deze foto is genomen. Hoe dan ook doen deze foto's niets af aan bovenstaande vaststellingen. Over de kopieën van de documenten over de medische behandeling van uw partner merk ik op dat ze een begin van bewijs kunnen vormen van haar medische behandeling. Er werd u echter gevraagd om later de originelen binnen te brengen. U hebt dit zeven maanden na het gehoor echter nog niet gedaan. Verder merk ik er over op dat op één na geen van de originelen waarvan u de kopieën neerlegt, is afgestempeld door de uitreikende instantie en dat de effectieve kastickets en rekeningen geen hoofdding van het behandelende ziekenhuis bevatten. De kopie van het postpak vormt een begin van bewijs dat u post ontvangt uit de VRC.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie er op dat u niet mag worden terug geleid naar China doch wel kan worden terug geleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG, van de motiveringsplicht alsook van artikel 3 EVRM.

Verzoeker verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen wat precies verstaan wordt onder de term 'voldoende bescherming' zoals gestipuleerd in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 35 stukken.

Verweerder voegt bij zijn nota het rapport "*China India Tibet – Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe*", d.d. 9 september 2013, alsook een nota van het UNHCR d.d. februari 2003 over "*the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-seekers*".

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil

(wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielpcedure heeft afgelegd en de documenten die hij aan de asielinstanties overmaakte, blijkt dat hij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC) en een reisdocument (IC) (gehoorverslag, p. 11 en 12). Verzoeker betwist de stelling van de commissaris-generaal dat hij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India. Verzoeker meent nog dat het onderzoek dat de commissaris-generaal dienaangaande voerde niet voldoet aan de standaarden van een "geïndividualiseerd onderzoek", hoewel dit wordt vereist door het UNHCR in haar aanbevelingsbrief over de interpretatie van het concept 'eerste land van asiel'. Zo werd niet onderzocht of er een overname-akkoord bestaat met India.

In zoverre verzoeker stelt dat er geen onderzoek werd gevoerd naar het bestaan van een overname-akkoord tussen de Belgische en de Indiase overheid aangaande het terugnemen van Tibetanen, merkt de Raad op dat *in casu* slechts de vraag relevant is of verzoeker vrijwillig de toegang kan verwerven tot het Indiase grondgebied, niet of de Belgische overheid in staat is verzoeker gedwongen naar dat land te repatriëren. In zoverre verzoeker meent niet vrijwillig terug te kunnen, merkt de Raad op dat verzoeker zelf toegang op heden nog in het bezit te zijn van zijn IC. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker met dit document terug de toegang kan verwerven tot het Indiase grondgebied gesteld dat hij, alvorens op het vliegtuig te stappen, een terugkeervisum op het IC laat aanbrengen bij het Indiase consulaat te Brussel, hetwelk een louter administratieve verplichting betreft. Of de persoon in kwestie daarbij illegaal dan wel legaal India heeft verlaten neemt het consulaat daarbij niet eens in beschouwing. De informatie van de commissaris-generaal verduidelijkt ter zake dat "niemand van de Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft problemen noemde bij het aanvragen van terugkeervisa voor de IC's bij de Indiase ambassades" (COI Focus China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India, dd. 18 juni 2014, p 21-22). Aldus blijkt er geen risico te bestaan dat aan personen in verzoekers situatie, zijnde Tibetanen die over een IC beschikken, een terugkeervisum zou kunnen worden geweigerd en de toegang tot India worden ontzegd.

De Raad stelt derhalve vast dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. De

bescherming zou louter op richtlijnen gebaseerd zijn en niet op een wettelijk kader. Verzoeker meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een *“informeel statuut”* betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die *“gemakkelijk”* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en dat *“alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden”*. Bovendien kan *“wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes”* krijgen maar tegelijk gesteld dat *“De CTA in ieder geval in bijstand voorziet voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of “RC renewal”*. Aanbevelingsbrieven en andere assistentie worden door de CTA in Dharamsala gratis aangereikt. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Eventueel voorkomende fouten op het RC kunnen worden rechtgezet zowel in India als in de Indiase consulaten in het buitenland (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 18 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt inderdaad niet van onbepaalde duur is, betreft het wel een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoekers opmerking tenslotte dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *“anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement”*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *‘Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees’* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Verzoeker wijst op theoretische straffen van ‘deportatie’ en het achterlaten van Tibetanen in de grensstreek voor bepaalde personen zonder geldig RC, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve deportatie van een legaal verblijvende Tibetaan. Evenmin uit stuk 26 zou kunnen blijken dat de Indiase overheid ooit is overgegaan tot refoulement naar China. Uit dat krantenartikel blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. De vraag van verzoeker om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHJ is overbodig, gezien uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in India afdoende blijkt dat aan de voorwaarden vervat in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG is voldaan. Hoe verzoekers verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen (stukken 6, 7 en 34) *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige RC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoeker bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

2.3.3. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel, India.

Verzoeker verklaarde bij zijn asielaanvraag dat hij in India niet over een verblijfsvergunning beschikte en vreesde uitgewezen te worden naar Tibet. Verzoeker verklaarde toen expliciet geen enkel probleem te hebben in India (Vragenlijst, vragen 5-6). Uit de documenten die verzoeker aan de commissaris-generaal overmaakte (kopieën van het RC en het IC) bleek evenwel duidelijk dat verzoeker in India over een verblijfsrecht beschikt dat elk risico op deportatie uitsluit. Aan de commissaris-generaal verklaarde verzoeker bijkomend India te hebben verlaten gezien hij i) er een te laag salaris had, ii) er enkel een RC bezat, iii) het klimaat niet kon verdragen en tenslotte, iv) aldaar aangegane schulden niet kan terugbetalen. Wat betreft het slechts bezitten van een RC, blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat personen in het bezit van een RC "*vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij, waaronder de gezondheidscentra, de onderwijssystemen en de private arbeidsmarkt*" (*ibid.* p. 28). Wat betreft de grieven van verzoeker ten aanzien van het salaris dat hij in India verdiende, ten aanzien van het klimaat aldaar en de openstaande sommen die hij daar aan derden is verschuldigd, kon de commissaris-generaal terecht besluiten dat deze grieven geen enkel verband houden met de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus.

In zijn verzoekschrift vervolgt verzoeker met een algemene uiteenzetting over de mensenrechtensituatie van Tibetanen in India, waarbij hij wijst op de "*alomtegenwoordige discriminatie*" en ter staving waarvan hij een reeks van algemene artikelen neerlegt waarin hij persoonlijk niet wordt betrokken. Een dergelijk algemeen verweer is niet dienstig. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dienen immers *in concreto* te worden aangetoond via overtuigende verklaringen (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480), *quod non in casu*. Tot slot stelt de Raad vast dat de algemene uiteenzetting van verzoeker over de rechteloze situatie van Tibetanen in India daarenboven evenmin strookt met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier. Uit die informatie blijkt immers dat "*Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen*", dat zij er "*vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)*", terwijl er "*geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht*" (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p.26-27-28). De stukken die verzoeker ter staving van de "*alomtegenwoordige discriminatie*" van Tibetanen in India voorlegt kunnen geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt immers geen 'vervolging' uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel.

2.3.4. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER